της Τ.Σ.

Αχ, καημένε ελληναρά μου! Που μέχρι πριν από μερικές μέρες έφτυνες χολή για τους «λαθροπίθηκους» που έρχονται να μολύνουν την υπέροχη χώρα σου… Που ξερνούσες αδιάκριτα δηλητήριο για τους «εισβολείς», τους αλληλέγγυους, τις ΜΚΟ και τον απλό κοσμάκη που δεν βλέπει την προσφυγιά σαν κατάρα και απειλή… Που χειροκρότησες τα ΜΑΤ όταν έδερναν, ενθουσιάστηκες με τις παραστρατιωτικές ομάδες που κυνηγούσαν μετανάστες στον Έβρο πυροβολώντας στο ψαχνό, δέρνοντας, ξεγυμνώνοντας, κλέβοντας… Που έδειξες όλη την απανθρωπιά και τη σκατοψυχιά σου ενάντια σε ανήμπορους, μωρά, μανάδες, κατατρεγμένους… Και ήρθε η ώρα να τρέξεις σαν κυνηγημένος για να γλιτώσεις από τον ιό που σε απειλεί, μόνο και μόνο για να σου κλείσουν κι εσένα κατάμουτρα την πόρτα. Είσαι ανεπιθύμητος! Το χωριό, το νησί, το ύστατο καταφύγιό σου, δεν θέλει να σε ξέρει, δεν θέλει νταραβέρια μαζί σου. Να γυρίσεις, λέει, από εκεί που ήρθες και να πολεμήσεις (τον ιό). Σου θυμίζει κάτι αυτό;